

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.08.2018, sp. zn. 28 Cdo 2703/2018, ECLI:CZ:NS:2018:28.CDO.2703.2018.1

Číslo: 84/2019

Právní věta:

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.08.2018

Spisová značka: 28 Cdo 2703/2018

Číslo rozhodnutí: 84

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Církev (náboženská společnost), Vlastnictví, Zmírnění křivd (restituce)

Předpisy: § 237 o. s. ř. ve znění od 30.09.2017

§ 243d písm. a) o. s. ř. ve znění od 30.09.2017

§ 4 předpisu č. 428/2012Sb.

§ 6 předpisu č. 428/2012Sb.

§ 9 odst. 1 předpisu č. 428/2012Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 3. 2018, č. j. 3 Co 94/2017-61, potvrdil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 7. 2017, č. j. 16 C 6/2017-48 [jehož výrokem I. byla zamítnuta žaloba podaná žalobkyní podle části páté občanského soudního řádu ve spojení s § 9 odst. 10 zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi, ve znění nálezu Ústavního soudu uveřejněného pod č. 177/2013 Sb. – dále jen „zákon č. 428/2012 Sb.“), kterou se žalobkyně domáhala vydání pozemků parc. č. v kat. území L. n. P. (a nahrazení tak rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Liberecký kraj ze dne 30. 12. 2016, č. j. 376147/2014/541340/R2404/RR22875, jímž jí pozemky nebyly vydány s odůvodněním, že ke dni doručení výzvy k jejich vydání tomuto správnímu orgánu, tj. ke dni 21. 8. 2013, byly ve vlastnictví jiného subjektu než uvedeného v § 4 zákona č. 428/2012 Sb.), a žalobkyni uložil povinnost nahradit účastníku řízení částku 300 Kč (výrok II.)] a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

2. Soudy obou stupňů vyšly ze zjištění, že žalobkyně podala výzvu k vydání (mimo jiné) předmětných pozemků u Státního pozemkového úřadu dne 21. 8. 2013, že k tomuto dni byly předmětné pozemky

ve vlastnictví města L. n. P., že na základě směnné smlouvy ze dne 12. 2. 2014 tyto pozemky nabyly od města L. nad P. Česká republika s právem hospodaření Lesů České republiky, s. p., a to s právními účinky vkladu do katastru nemovitostí ke dni 12. 2. 2014, a že rozhodnutím Státního pozemkového úřadu ze dne 18. 10. 2016 byly schváleny pozemkové úpravy, v jejichž důsledku došlo ke komplexním pozemkovým úpravám těchto pozemků, které téměř odpovídají původním pozemkům vlastněným právní předchůdkyní žalobkyně (odňatým jí podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě).

3. Odvolací soud při právním posouzení věci poukázal na to, že zákon č. 428/2012 Sb. konstituoval od jeho účinnosti dne 1. 1. 2013 právo oprávněné osoby na vydání věcí, že pro uplatnění tohoto práva bylo třeba písemně vyzvat povinnou osobu k vydání zemědělské nemovitosti do 12 měsíců ode dne nabytí jeho účinnosti, jinak nárok zanikl (§ 9 odst. 1), že tento zákon výslovně neurčil, k jakému datu (okamžiku) má být posuzována povinná osoba (a to na rozdíl od zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, který v § 5 odst. 2 stanoví, že povinnými osobami jsou stát nebo právnické osoby, které ke dni účinnosti tohoto zákona nemovitost drží), že povinnou osobou podle § 4 zákona je pouze stát (Česká republika), resp. subjekt, který je oprávněn hospodařit s věcmi ve vlastnictví státu, nikoliv však obce (města), a že křivdy týkající se původního majetku registrovaných církví a náboženských společností, které vlastní nestátní subjekty, nejsou zmírňovány vydáním věcí, ale paušální finanční náhradou podle § 15 zákona. Dovodil, že podala-li žalobkyně výzvu k vydání předmětných pozemků Státnímu pozemkovému úřadu dne 21. 8. 2013, pak k tomuto datu stát tyto pozemky nevlastnil, takže neexistovala povinná osoba ve smyslu § 4 zákona č. 428/2012 Sb., přičemž stát se vlastníkem pozemků stal až na základě směnné smlouvy ze dne 12. 2. 2014 uzavřené s městem L. n. P., tedy po uplynutí 12 měsíční lhůty běžící do 2. 1. 2014, v níž bylo možné povinnou osobu dle § 4 zákona vyzvat k vydání věci. Pokud by se ovšem stát stal vlastníkem předmětných pozemků ve stanovené 12 měsíční lhůtě (tj. od 1. 1. 2013 do 2. 1. 2014), mohla žalobkyně jako oprávněná osoba po jejich nabytí státem vyzvat povinnou osobu definovanou v § 4 zákona č. 428/2012 Sb. k vydání předmětných pozemků; taková výzva ovšem nebyla a ani nemohla být učiněna, neboť stát se stal jejich vlastníkem až po uplynutí této prekluzivní lhůty. Odvolací soud se tudíž neztotožnil s názorem soudu prvního stupně, že rozhodným datem pro určení povinné osoby podle § 4 zákona č. 428/2012 Sb., resp. majetku, který je určen k vydání v naturální podobě, je datum účinnosti tohoto zákona. Poukázal na to, že zákonodárce výslovně žádné takové datum nestanovil, a proto je třeba mít za to, že stačilo, aby se stát ve 12 měsíční lhůtě, v níž mohla být podána výzva k vydání věci, stal vlastníkem pozemku z původního majetku registrovaných církví a náboženských společností, který byl předmětem křivdy v rozhodném období; takový výklad odpovídá i § 18 odst. 4 zákona č. 428/2012 Sb. K námitce žalobkyně, že „se mělo vycházet ze stavu vlastnického práva k předmětným pozemkům ke dni rozhodnutí správního orgánu“, odvolací soud uvedl, že by to bylo proti smyslu a účelu tohoto zákona, který stanovil prekluzivní lhůtu k vydání nemovité věci. Rozsudek soudu prvního stupně proto jako věcně správný potvrdil.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jež má za přípustné podle § 237 o. s. ř. k řešení otázky, „zda nárok oprávněné osoby k vydání zemědělské nemovitosti z majetku státu podle ZMV má být uspokojen i v případě, pokud stát v době podání výzvy nebyl vlastníkem zemědělské nemovitosti, avšak nabytí ji (opětovně) do vlastnictví v průběhu restitučního řízení, a tedy byl jejím vlastníkem v době, kdy o vydání rozhodoval správní orgán podle ust. 9 odst. 6 ZMV“, která v rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Dovolatelka soudům obou stupňů vytýká, že nesprávně posoudily okolnost, že předmětné pozemky ke dni podání výzvy nebyly zapsány jako majetek státu. Namítá, že na restituční řízení je nutno pohlížet jako na celek, že rozhodnou skutečností není toliko podání výzvy, nýbrž i ukončení správního řízení podle § 9 zákona č. 428/2012

Sb., a že ke dni rozhodnutí správního řízení podle § 9 odst. 6 tohoto zákona byly (a i nadále jsou) předmětné pozemky majetkem státu. Okolnost, že k (opětovnému) nabytí pozemků do majetku státu došlo na základě směnné smlouvy z roku 2014, je podle jejího názoru bez významu, neboť pro správní orgán byl podle správního řádu rozhodující stav ke dni vydání rozhodnutí, a podle zákona č. 428/2012 Sb. se vydává majetek státu s ohledem na majetkovou křivdu, přičemž právní způsob znovunabytí majetku státem z hlediska tohoto zákona nepředstavuje překážku vydání; „rozhodující je stav v době rozhodnutí i pro odvolací soud (resp. soud I. stupně)“. Opačný výklad je v rozporu se zásadou favore restitutionis formulovanou Ústavním soudem v nálezu č. 177/2013 Sb. Podle názoru dovolatelky měla být právní otázka odvolacím soudem vyřešena tak, že nárok na vydání zemědělské nemovitosti má být uspokojen i tehdy, pokud taková nemovitost byla (opětovně) ve vlastnictví státu alespoň v době rozhodování správního orgánu. Navrhla, aby dovolací soud rozsudky soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) dovolání projednal a rozhodl o něm podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2018 – dále jen „o. s. ř.“ (srov. článek II, bod 2., části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, bylo podáno oprávněnou osobou (účastnicí řízení), zastoupenou advokátem (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), ve lhůtě uvedené § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

6. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

7. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

8. Dovolací soud dospěl k závěru, že dovolání žalobkyně je přípustné podle § 237 o. s. ř., jelikož napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného práva, a to výkladu a aplikace § 4 ve spojení s § 9 odst. 1 větou první a odst. 6 zákona č. 428/2012 Sb., která v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena.

IV.

Důvodnost dovolání

9. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání proti výroku napadeného rozsudku o věci samé není opodstatněné.

10. Zákon č. 428/2012 Sb., ve znění nálezu Ústavního soudu uveřejněného pod č. 177/2013 Sb., stanoví v § 1, že upravuje zmírnění některých majetkových křivd, které byly spáchány komunistickým režimem církvím a náboženskými společnostmi, které jsou ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona státem registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi podle jiného právního předpisu (dále jen „registrované církve a náboženské společnosti“), v období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990 (dále jen

„rozhodné období“) a vypořádání majetkových vztahů mezi státem a registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi.

11. Podle § 4 tohoto zákona povinnou osobou je a) Pozemkový fond České republiky, b) Lesy České republiky, s. p., c) stát, za který jedná příslušná organizační složka státu, d) státní příspěvková organizace, státní fond, státní podnik a jiná státní organizace, za podmínky, že tato osoba je oprávněna hospodařit s majetkem státu nebo vykonávat správu majetku státu, který se stal v rozhodném období předmětem majetkové křivdy v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.

12. Podle § 6 citovaného zákona (nazvaného Vydávání věcí Pozemkovým fondem České republiky a Lesy České republiky, s. p.) povinná osoba podle § 4 písm. a) a b) vydá oprávněné osobě nemovitou věc ve vlastnictví státu, která náležela do původního majetku registrovaných církví a náboženských společností a stala se předmětem majetkové křivdy, kterou utrpěla oprávněná osoba nebo její právní předchůdce v rozhodném období v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.

13. Postup při vydání zemědělské nemovitosti upravuje § 9 zákona tak, že oprávněná osoba písemně vyzve povinnou osobu k vydání zemědělské nemovitosti do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, jinak její nárok zanikne. Ve výzvě oprávněná osoba označí zemědělskou nemovitost a uvede právní důvod nároku na její vydání podle tohoto zákona; k určení zemědělské nemovitosti postačí, je-li označena podle stavu v době, kdy se stala předmětem majetkové křivdy (odst. 1 věta první a druhá). Výzvu, která byla doručena povinné osobě, lze doplňovat o další důvody, skutečnosti a listiny osvědčující uplatněný nárok; uplatněný nárok nelze takovým doplňováním rozšiřovat. Povinná osoba do 15 dnů ode dne, kdy obdrží výzvu, doručí její kopii příslušnému pozemkovému úřadu; stejně povinná osoba postupuje, obdrží-li doplnění výzvy o další důvody, skutečnosti a listiny osvědčující uplatněný nárok (odst. 1 věta čtvrtá a pátá). Povinná osoba uzavře s oprávněnou osobou písemnou dohodu o vydání zemědělské nemovitosti do 6 měsíců ode dne doručení výzvy, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 11). V dohodě budou nemovitosti uvedeny údaji podle katastrálního zákona. Bude-li předmětem vydání pouze část pozemku evidovaného v katastru nemovitostí v podobě parcely, musí být neoddělitelnou součástí dohody geometrický plán (odst. 2). Dohoda mezi oprávněnou osobou a povinnou osobou o vydání zemědělské nemovitosti podléhá schválení pozemkovým úřadem ve správním řízení, jehož účastníky jsou oprávněná osoba a povinná osoba (odst. 3). Nedojde-li mezi oprávněnou osobou a povinnou osobou k uzavření dohody o vydání zemědělské nemovitosti, rozhodne na základě návrhu oprávněné osoby o vydání zemědělské nemovitosti pozemkový úřad; návrh lze podat do 6 měsíců po uplynutí lhůty podle odstavce 2. Účastníky řízení jsou oprávněná osoba a povinná osoba (odst. 6). Rozhodnutí podle odstavce 5 nebo 6 vydá pozemkový úřad ve lhůtě 6 měsíců; jde-li o zvláště složitý případ, pozemkový úřad vydá rozhodnutí ve lhůtě 12 měsíců (odst. 7). Proti rozhodnutí pozemkového úřadu podle odstavců 4 až 6 se nelze odvolat (odst. 8). Rozhodl-li pozemkový úřad podle tohoto zákona, může být tato věc projednána v řízení podle části páté občanského soudního řádu. K řízení je v prvním stupni příslušný krajský soud (odst. 10).

14. V Důvodové zprávě k zákonu č. 428/2012 Sb. se k § 4 uvádí, že „předmětem vydání je výhradně majetek státu. Návrh zákona v souladu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 2166/10 vylučuje z okruhu povinných osob nestátní subjekty, u nichž hrozí, že by jim odejmutí majetku mohlo způsobit významné škody. Povinnými osobami jsou primárně Pozemkový fond České republiky a státní organizace Lesy České republiky, s. p. Tyto subjekty spravují, resp. hospodaří se státním majetkem, který má hospodářský (zemědělský charakter). Primárním cílem majetkového vyrovnání je umožnit církvím a náboženským společnostem, aby se mohly stát trvale finančně nezávislé na státu. Proto hlavní část majetku, který bude církvím a náboženským společnostem vrácen, tvoří hospodářské (zemědělské) nemovitosti - pole, lesy, rybníky a související stavby. U ostatních povinných osob, kterými jsou jednak organizační složky státu a jednak všechny další státní organizace, se umožňuje vydávání pouze omezeného okruhu majetku. Zdůrazňuje se, že státní organizace vlastním jménem

jednají ve všech právních vztazích týkajících se majetku státu a účastní se i řízení před soudy a jinými orgány ve věcech týkajících se majetku státu, včetně řízení o určení, zda tu vlastnické právo státu je či není. Obdobné právo má stanoveno i Pozemkový fond České republiky (§ 2 odst. 2 ve spojení s § 55 odst. 1 věta druhá zákona č. 219/2000 Sb.). Procesní způsobilost státních organizací a Pozemkového fondu jednat samostatně jako účastník před soudem v případě, že nárok bude u soudu uplatněn, je v současné době upravena občanským soudním řádem (§ 20 odst. 2).

15. Odborná literatura (Jäger, P., Chocholáč, A. Zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi. Komentář. Wolters Kluwer (ČR), Praha, 2015, dostupný též v systému ASPI) k § 4 zákona č. 428/2012 Sb. uvádí, že „je-li mezi oprávněnou osobou a povinnou osobou spor či nejasnost ohledně uplatněného nároku, nebude pravděpodobně dohoda o vydání zemědělské nemovitosti vůbec uzavřena. Oprávněná osoba však má v těchto případech možnost podat návrh na vydání zemědělské nemovitosti u pozemkového úřadu. Návrh musí být podán ve lhůtě 6 měsíců ode dne uplynutí lhůty pro uzavření dohody podle odstavce 2. Tato lhůta je prekluzivní (srov. [IV. ÚS 81/97](#) ze dne 26. 10. 1998). Účastníky řízení jsou pouze oprávněná osoba a povinná osoba.“ K § 9 odst. 1 citovaného zákona pak v tomto komentáři byl zaujat názor, podle kterého „pro realizaci restitučního nároku je nezbytné jeho uplatnění u povinné osoby. Zákon o majetkovém vyrovnání stanoví pro uplatnění nároku prekluzivní lhůtu v délce 12 měsíců ode dne účinnosti zákona, tj. od 1. 1. 2013 do 2. 1. 2014. Jelikož se jedná o hmotněprávní lhůtu, výzva k vydání věci musela být do 2. 1. 2014 doručena, nikoli jen odeslána. Zmeškání lhůty není možné prominout“.

16. V další komentářové literatuře (srov. Kříž, J., Valeš, V. Zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 194 s.) se k výkladu § 4 zákona č. 428/2012 Sb. uvádí, že „pojem povinné osoby je v českém restitučním zákonodárství standardní a označuje toho, kterému je uloženo vydat majetek oprávněné osobě. Původní majetek církví a náboženských společností je v současné době vlastněn (držen) veškerými možnými typy subjektů práva: fyzickými osobami, právníckými osobami založenými podle soukromoprávních předpisů (obchodní společnosti, občanská sdružení apod.), státem, obcemi, kraji, ale i dalšími specifickými formami právníckých osob (vědecké výzkumné instituce, veřejné vysoké školy apod.). Z hlediska vymezení povinných osob bylo klíčovým rozhodnutím, že oprávněným osobám bude vydáván pouze majetek státu....Tato restrikce povinných osob pouze na subjekty hospodařící s majetkem státu anebo vykonávající jeho správu je hlavním důvodem, proč značná část původního majetku církví a náboženských společností nebude vydávána“. Pokud pak jde o výklad § 9 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb., byl zaujat názor, že prvním krokem oprávněné osoby domáhající se zmírnění některých majetkových křivd způsobených v rozhodném období formou vydání zemědělské nemovitosti je podání výzvy, že tento úkon musí oprávněná osoba učinit vůči příslušné povinné osobě nejpozději do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti zákona, přičemž konec lhůty připadá na 2. 1. 2014. Pokud nebude výzva ve smyslu § 9 odst. 1 zákona uplatněna (doručena povinné osobě, podání k poštovní přepravě nedostačuje), nárok oprávněné osoby zaniká. Jde tedy o typickou prekluzivní lhůtu znamenající zánik práva jako takového. Výjimka z tohoto pravidla je upravena v § 18 odst. 1 zákona, které je ve vztahu k § 9 odst. 1 zákona ustanovením speciálním“.

17. Odvolací soud v projednávané věci správně poukázal na to, že zákon č. 428/2012 Sb. – na rozdíl od zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, který od své účinnosti dne 24. 6. 1991 stanoví v § 5 odst. 2, že povinnými osobami jsou stát nebo právnícké osoby, které ke dni účinnosti tohoto zákona nemovitost drží – výslovně neurčuje, k jakému datu (okamžiku) má být posuzována povinná osoba uvedená v § 4 tohoto zákona, neztotožnil se však s názorem soudu prvního stupně, že tímto rozhodným datem je den účinnosti tohoto zákona. Naopak – s poukazem na § 18 odst. 4 zákona (dle kterého mimo jiné platí, že při aplikaci tohoto zákona musí být šetřen jeho účel, kterým je zmírnění majetkových křivd způsobených registrovaným církvím a náboženským společnostem v rozhodném období) – dovodil, že postačuje, aby se stát ve 12 měsíční

prekluzivní lhůtě stanovené v § 9 odst. 1 větě první zákona, běžící od 1. 1. 2013 do 2. 1. 2014, stal vlastníkem věci z původního majetku registrovaných církví a náboženských společností, která byla předmětem křivdy v rozhodném období, neboť (ještě) v této lhůtě může oprávněná osoba podat výzvu k vydání věci osobě povinné. S tímto právním názorem odvolacího soudu se dovolací soud ztotožňuje, jelikož takový výklad a aplikace zákona č. 428/2012 Sb. je v celém jeho kontextu pro oprávněnou osobu při respektování jeho § 18 odst. 4 příznivější, než pokud by povinná osoba uvedená v § 4 tohoto zákona (tedy subjekty hospodařící s majetkem státu anebo vykonávající jeho správu) měla být posuzována k datu jeho účinnosti, tj. k 1. 1. 2013.

18. V dané věci bylo zjištěno, že žalobkyně podala výzvu k vydání předmětných zemědělských pozemků u Státního pozemkového úřadu dne 21. 8. 2013, že k tomuto dni byly tyto pozemky ve vlastnictví města L. n. P. a že teprve na základě směnné smlouvy ze dne 12. 2. 2014 je od tohoto města nabyla Česká republika s právem hospodaření Lesů České republiky, s. p. (s právními účinky vkladu do katastru nemovitostí ke dni 12. 2. 2014).

19. Z toho plyne, že město L. n. P. nebylo osobou povinnou (§ 4 zákona č. 428/2012 Sb.) k vydání předmětných pozemků a že jím není ani účastník řízení, jelikož stát se jejich vlastníkem stal až po uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v § 9 odst. 1 větě první tohoto zákona, běžící od 1. 1. 2013 do 2. 1. 2014. Zákonné předpoklady pro uspokojení restitučního nároku žalobkyně uplatněného u pozemkového úřadu dne 21. 8. 2013 tak nebyly splněny.

20. Dovolací soud vzhledem ke shora uvedenému dospěl k závěru, že uplatnila-li oprávněná osoba podle zákona č. 428/2012 Sb. nárok na vydání zemědělské nemovitosti v prekluzivní lhůtě uvedené v § 9 odst. 1 větě první tohoto zákona, běžící od 1. 1. 2013 do 2. 1. 2014, u pozemkového úřadu, v níž však nemovitost nevlastnil stát, nýbrž nestátní subjekt (obec, město), a nebylo tak povinné osoby uvedené v § 4 tohoto zákona, pak zákonné předpoklady pro naturální restituci tohoto majetku nebyly naplněny, a je nerozhodné (bez jakéhokoliv významu), že stát nabyl zemědělskou nemovitost do vlastnictví až během řízení před pozemkovým úřadem podle § 9 odst. 6 tohoto zákona, byť se jedná o nemovitou věc, která náležela do původního majetku registrovaných církví a náboženských společností a stala se předmětem majetkové křivdy, kterou utrpěla oprávněná osoba nebo její právní předchůdce v rozhodném období v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.

21. Již nad rámec podaného dovolání lze dodat, že v dané věci se nejedná o žádný z případů, na něž pamatuje § 11 zákona č. 428/2012 Sb., jehož účelem je stanovit postup, při kterém s využitím působnosti katastrálních úřadů může být požadovaný majetek identifikován a povinné osoby zjištěny (viz Důvodová zpráva k tomuto ustanovení), jelikož v katastru nemovitostí bylo až do dne, ke kterému nastaly účinky vkladu vlastnického práva státu k předmětným nemovitostem do katastru nemovitostí, tj. ke dni 12. 2. 2014, zapsáno jako vlastník předmětných nemovitostí město L. n. P., jak bylo zjištěno již v řízení před pozemkovým úřadem.

22. Názor dovolatelky, že její nárok na vydání předmětných zemědělských pozemků má být uspokojen i tehdy, pokud tyto pozemky byly (opětovně) ve vlastnictví státu alespoň v době rozhodování správního orgánu, je z uvedených důvodů nesprávný, navíc i proto, že předpoklady pro restituci majetku podle zákona č. 428/2012 Sb. nelze činit závislými na tom, kdy pozemkový úřad vydá rozhodnutí podle § 9 odst. 6 tohoto zákona, tedy na okolnosti, která sice v budoucnu nastane, avšak není jisto, kdy se tak konkrétně stane, byť pro takové rozhodnutí zákon stanoví lhůtu 6 měsíců, resp. jde-li o zvláště složitý případ, lhůtu 12 měsíců (§ 9 odst. 7 zákona); mimo to, i když odvolání proti rozhodnutí pozemkového úřadu není přípustné (§ 9 odst. 8 zákona), lze jej přezkoumat v přezkumném řízení, jak stanoví § 94 a § 95 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (které je mimořádným opravným prostředkem), v jehož důsledku může dojít k celkovému prodloužení řízení před pozemkovým úřadem, jak k tomu ostatně došlo i v posuzované věci, kdy dřívější rozhodnutí pozemkového úřadu ze dne 3. 8. 2015 bylo zrušeno v přezkumném řízení

rozhodnutím nadřízeného správního orgánu ze dne 18. 8. 2016, a nové rozhodnutí, jež žalobkyně napadla žalobou podle § 246 o. s. ř., bylo pozemkovým úřadem vydáno (až) dne 30. 12. 2016.

23. Dovolací soud nesouhlasí ani s námitkou dovolatelky, že pro správní orgán je podle správního řádu „rozhodující stav ke dni vydání rozhodnutí“ (aniž ovšem uvedla, z čeho takový názor dovozuje). Řízení před pozemkovým úřadem se (totiž) řídí nejen zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ale i zákonem č. 428/2012 Sb., jehož ustanoveními je tento správní orgán při rozhodnutí podle § 9 odst. 6 tohoto zákona vázán a je povinen z nich vycházet, což rozhodně není a ani nemůže být v rozporu s principem ex favore restitutionis. Ostatně v tomto ohledu dovolatelka žádnou dovolací argumentaci – natož tu, jež by se vztahovala k obligatorním náležitostem dovolání podle § 241a odst. 2 o. s. ř. – v dovolání nevznesla; dovolání tak trpí vadami, jež nebyly ve lhůtě (§ 241b odst. 3 o. s. ř.) odstraněny a pro něž nelze v dovolacím řízení pokračovat.

24. Protože rozsudek odvolacího soudu je správný a protože nebylo zjištěno, že by toto rozhodnutí bylo postiženo vadami uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., ani jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobkyně podle § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.